

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIV, NR. 3 (156)/2010 BULETIN DE INFORMAȚII MART. 2010

«Inima în Marele Post» de Sf. Ierarh Nicolae Velimirovici *

A cincea săptămână din Postul Mare

«Au trimis Dumnezeu pre Duhul Fiului său în inimile voastre, carele strigă: Avva Părinte.» (Gal. 4, 6)

1. De ce ne este rânduit postul? Cred că pentru a ne aminti mai bine obârșia noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al cerurilor - mai întâi de toate al cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales, și că Tatăl nostru e însuși împăratul cerurilor și pământului.

2. De ce Maica noastră Biserica Pravoslavnică ne-a rânduit un astfel de post aspru? Fără îndoială, pentru ca să ne întoarcem mintea de la toate măruntele griji zilnice și să cugetăm la ceea ce e de căpătâi și cu adevărat contează. Ca să ne amintim obârșia noastră și adevărata noastră cale și adevărata noastră patrie.

3. Știi tu, fiul meu, de ce Maica noastră Biserica Pravoslavnică ne-a rânduit postul? Negreșit, pentru a ne aminti că măcar de suntem făcuți din pământ, nu pământul ne-a făcut, căci și pe el a trebuit cineva să-l zidească. Ca să ne amintim de cerul care îl purtăm în noi, în această coajă trupească și pământească. Și să putem despărți în noi cele cerești de cele pământești, și cele veșnice de cele stricătore, și cele netrecătoare de cele trecătoare, și pe călător de mașina călătorului.

4. În om, inima este de căpătâi. În inimă e sângele, în sânge e sufletul, în suflet e duhul. Inima trupească și sângele sunt din pământ și spre pământ tind, sufletul și duhul sunt din ceruri și spre ceruri tind. De aceea se poate vorbi despre inima din inimă, adică de inima duhovnicească din inima trupească. Căci, de nu ar fi așa, cum ar fi putut spune Atoateștitorul: din inimă ies gândurile rele, minciuna și hula? Cum ar putea acestea ieși din carne și din sânge? Iată, acestea nu-

mai din suflet și din duh pot ieși!

5. Duhul este în suflet și duhul mișcă sufletul. Cum e duhul, așa și sufletul. Dacă duhul este robit, și sufletul este robit. Dacă duhul este îndumnezeit, tot sufletul este îndumnezeit. Dacă sufletul tău a primit de la Tatăl lui Hristos Duhul care a fost în Hristos, atunci același Duh te va face și pe tine fiul lui Dumnezeu. Același Duh, din inima ta duhovnicească, din miezul sufletului tău, strigă către Dumnezeu: Avva, ce va să însemne Părinte!

6. Sunt însă și duhuri nu de la Dumnezeu, care mișcă sufletul împotriva lui Dumnezeu. Învățați-vă să deosebiți duhurile! Neîncetat, roagă-te lui Dumnezeu să îți dăruiască Sfântul său Duh, același care a fost în Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos și care S-a pogorât asupra Apostolilor la Cincizecime și care a mișcat sufletele tuturor sfinților și dreptilor până în ziua de azi.

7. În această a cincea săptămână a Postului Mare, tu vei dăruia inima ta lui Dumnezeu. Și când sufletul tău se va liniști, Dumnezeu va trimite Sfântul Duh să primească inima ta, să se sălă-

șluiască în inima ta și o ia și să o călăuzească.

8. Cum vei simți că adevăratul Duh al lui Dumnezeu a venit în inima ta? E ușor și simplu, spun sfinții purtători de duh: după bucuria și mângâierea ce se va răspândi în întreaga ta ființă. După pacea și liniștea din inima ta. După puterea și tăria și lumina din tine. Și mai ales pentru că nu vei putea vorbi altfel despre Dumnezeu decât zicând: Părinte!

9. Pentru aceasta, bine vei cuvânta această săptămână a Postului Mare și bine vei cuvânta sfinții lui Dumnezeu, care au rânduit postul. Și vei mulțumi Maicii tale Biserica Pravoslavnică că te-a deprins cu postul. Căci vei vedea câștigul postului, iar postul se va îndreptăți în fața minții tale. Slavă și mulțumită Domnului în veac și în veacul veacului. Amin.

A șasea săptămână

«Feriți cei curați cu inima că aceia vor vedea pre Dumnezeu.» (Mat. 5, 8)

1. Ochiul curat vede lumea și tot ce este în lume; iar ochiul în care a intrat un pai nu poate nici să se uite, nici să vadă. Așa este și cu inima omului. Dumnezeu a dăruit inima omenească cu osebă vedere. Când inima e acoperită cu paietele păcatului, ea orbește și nu poate vedea nimic. Când inima se curățește deplin, ea vede lumea nevăzută în lumea văzută; vede lumea nevăzută așa cum e ea; vede pe Cel ce e Inima lumii nevăzute, îl vede pe Dumnezeu.

2. Roagă-l pe Dumnezeu să îți curățească inima, și vei vedea o neașteptată minune în această lume materială, pe care până acum ai privit-o numai cu ochii fără inimă.

3. Inimă curată zidește, Doamne, întru mine! - așa se ruga prorocul și psalmistul David. Și tu așa să te rogi; înnoiește și iar înnoiește această rugă-

ciune, și Dumnezeu îți va dăruia inimă curată și văzătoare, și vei vedea înțelesul tuturor lucrurilor și întâmplărilor, și vei cunoaște înțelesul ascuns al fiecărui lucru zidit din această lume.

4. Prin ce putem și prin ce poate Dumnezeu curăți inima omului? Numai prin Duhul. Și, dacă îl vei milostivi pe Dumnezeu să zidească inimă curată întru tine, El o va face cu ajutorul Duhului Fiului său, Iisus Hristos - cu ajutorul Sfântului său Duh, care e unul, neîmpărțit, neschimbat, deosebit de oricare alt duh care închipuie mulțime, împărțire, schimbare.

5. De aceea înțeleapta noastră maică Biserica Pravoslavnică a rânduit ca de la Miezonoptică la Pavcerniță, în fiecare zi, la fiecare slujbă și rugăciune, să se citească această rugăciune: Împărate ceresc, Mângâietorul, Duhul Adevărului, carele pretutindenea ești și toate plinești, vino și sălășluiește întru noi și ne curățește pre noi de toată stricăciunea și mântuiește, Doamne, sufletele noastre!

6. Oare ai fost la țarină când se treiera grâu? Când e zăpușeală și liniște, se stă și se așteaptă să bată vântul. Căci fără vânt nu se poate despărți pleava de grâu. Iar când vântul începe să bată, toată lumea se umple de bucurie. Căci vântul îi ajută cel mai bine la curățat. Într-o clipită vântul ia pleava și rămâne grâu pe țarină.

7. Însuși Domnul nostru Iisus, Mântuitorul și înviatorul nostru, a spus despre Duhul lui Dumnezeu că este slobod: Duhul unde voiește suflă. (Io. 3, 8) Cu adevărat, unde vrea și când vrea. De aceea a și poruncit Apostolilor săi, când S-a înălțat la ceruri, să aștepte în Ierusalim - unde vor primi putere, când se va pogori Duhul Sfânt asupra lor. (F.Ap. 1, 8)

8. În această a șasea săptămână a Marelui Post, când vei auzi Evanghelia învierii lui Lazăr din morți, adună-ți gândurile și îndreaptă-le spre inimă curată pe care Dumnezeu o vede. Și cearcă curăția inimii tale cu această minune a învierii a celui mort de patru zile. Inima necurată nu îl va vedea pe Dumnezeu în această întâmplare, nici minunea dumnezeiască, și va îndruga povești despre hipnotism, auto-sugestie și alte magii primite și de știință. Iar tu, dacă aici nu îl vei vedea pe Dumnezeu (în chipul lui Hristos cel înviat) și nici minunea dumnezeiască în învierea lui Lazăr, înseamnă că încă ai inimă necurată.

9. Însă, în nici un caz, nu deznădăjdui. Numai să îți dorești cu adevărat o

inimă curată - și Dumnezeu care este dăruitorul tuturor celor bune - îți va da. Nu te îndoii - Dumnezeu îți va da inimă curată, și bucuria ta va fi nemăsurată și nesfârșită.

10. Atunci se va petrece în tine acea minune dumnezeiască lăuntrică și preafumoasă, pe care o înfățișează Apostolul întâilor și adevăraților creștini în acest chip: Dumnezeu, carele au zis să lumineze dintru întunec lumina, Acela a strălucit și întru inimile noastre, spre luminarea cunoștinței Slavei lui Dumnezeu, în fața lui Iisus Hristos. (II Cor 4, 6) Și te vei bucura, și bucuria ta va fi nemăsurată și fără de sfârșit. Căci acea Lumină a Duhului dumnezeiesc din inima ta va lumina totul în tine și în jurul tău, va lumina fulgerător, până și moartea și mormântul, și nu vei vedea nici moartea, nici mormântul, ci numai pe Dumnezeu cel viu, Tatăl tău, și viața cea veșnică, nemărginită, purtătoare de biruință și atotputernică.

A șaptea săptămână

«Să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta.» (Mat. 22, 37)

1. În această săptămână urmează pașii Domnului Hristos, și fii mereu alături Lui, spre deosebire de judecătorii și chinătorii Lui. Și iubește-l cu toată inima ta.

2. Mută-te duhovnicește în acele zile și în acele întâmplări, și sărută-i poala și mânecele veșmintelor, nu îndepărta inima ta de la El. Când îi auzi pe prigonitorii Lui cum șoptesc: *«Vinovate!»* tu strigă-le în urechi: *«Drept e!»* lubește-l pe Cel ce te iubește, cu toată inima ta!

3. Când evreii îl pălmuesc, tu întinde mâna ta în apărare și primește palma în locul Lui. Când îl scuipă, tu spune: Scuipătorilor, ce veți arunca unii altora în față, dacă asupra Lui folosiți tot scuipatul vostru, toată alcătuirea voastră?

4. Când Pilat îl întreabă pe tăcutul Domn: Ce este adevărul?, tu mărturisește și spune: Iată, El este Adevărul dumnezeiesc viu și întrupat. Când ostașii romani îl biciuiesc, tu stai lângă El și spune fiarelor: Fiii lupoaicei, veșnici purtători de moarte, nu biciuiți pe Mielul lui Dumnezeu cel purtător de viață, Care dă viață împărăției voastre a morții.

5. Mergi după El pe Calea Patimilor, și poartă crucea Lui împreună cu Simon Kirineanul, și împreună cu fericita Ve-

ronica șterge-i fața de praf și sânge, și împreună cu Mironosițele plângi și umezește-i buzele uscate cu un pahar de apă rece, și răcorește-i fruntea înfierbântată. Dăruiește-i întreagă inima ta și iubește-l cu toată inima ta în ceasurile umilinței Lui.

6. Când auzi lovitura ciocanului asupra preacinstitelor Sale mâini, tu strigă: Au! Când sânt bătute cuiele în preacinstitele Sale picioare, tu iarăși vaită-te, ca și cum fierul s-ar înfige în trupul tău.

7. Închină-te Preasfintei Sale Maici și sărută poala și mânecele veșmintelor sale. Nu-i spune nimic. Nu o întreba nimic. Închină-te încă o dată sfintei sale dureri. Și încă o dată sfintei sale tăceri. Spune în sineți: Preacinstită Maică, și eu îl iubesc cu toată inima mea.

8. Scoate inima ta și pune-o în trupul Său și uită de sine. Fii în El și rabdă ce rabdă El și cu totul să mori pentru sine. Mori înaintea Lui.

9. Când Iosif și Nicodim îl pogoară în mormânt, tu caută să fii împreună cu El în mormânt. Închipuie-ți că nu ești viu în această lume. Ca o umbră să stai undeva aproape de mormânt, și viața ta să o privești ca fiind în mormânt. Și îți va fi dulce, foarte dulce, moartea cu El și întru El.

10. Oare cu cât mai dulce va fi învierea cu El și întru El, când a treia zi te vor lumina îngerii la mormânt?! Oștenii împăratului merg înaintea împăratului, fețele lor-s ca fulgere arzătoare, iar veșmintele albe-s ca zăpada. Iar când îngerii lui Dumnezeu vor lumina în întunericul Golgothei și în întunericul sufletului tău, atunci te vei simți ca un om nou.

11. Și când, tremurând, vei privi Minunea Minunilor, și nu vei ști dacă să te ascunzi sau să fugi sau să i te arăți, iată, El întâiul se va apropia de tine și ca pe Maria te va chema după nume. Iar când El te va numi prin glasul Lui, ca printr-un fir electric va intra în tine un nou curent, o nouă viață, o nouă putere. Și El îți va întoarce inima ta, și o va da și pe a Lui. Și tu, tremurând, vei cădea la picioarele Lui și, printre suspine, vei striga precum Thoma: Domnul Meu și Dumnezeul Meu, slavă Ție!

Binecuvântați pre cei ce vă blestemă pre voi, și vă rugați pentru cei ce vă fac vouă necaz. (Lc. 6, 28)

Și nu judecați, și nu vă veți judeca; nu osândiți, și nu vă veți osândi, iertați și vi se va ierta. (Lc. 6, 37)

Omul cel bun, din vistieria cea bună

a inimii sale scoate cele bune; și omul cel rău, din visteria cea rea a inimii sale scoate cele rele; că din prisosința inimii grăiește gura lui. (Lc. 6, 45)
Că nu au trimes Dumnezeu pre Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin el. (Io. 3, 17)
Urâciunea aduce ceartă, iar dragostea acoperă toate greșalele. (Pil. 10, 12)

Știi tu oare, fiule?

De ce se închid norii când câmpiile sânt însetate de ploaie, și se deschid atunci când câmpiile nu vor ploaie? Din pricina răutății oamenilor, firea s-a turburat și și-a lepădat rânduiala. Știi tu oare, fiule, de ce țarinile rodesc slab primăvara, iar vara dau recoltă proastă? Pentru că și fiicele oamenilor

și urâsc rodul pântecelor lor și îlucid în plină creștere. Știi tu oare, fiule, de ce izvoarele seacă și roadele pământului nu mai au gustul de odinioară? Din pricina păcatelor oamenilor, prin care a intrat neputința în toată firea. Știi tu oare, fiule, de ce neamul biruitor rabdă înfrângerii din pricina neînțelegerii din lăuntru și din pricina vrăabei, și mănâncă pâinea amară de lacrimi și urâciune? Deoarece i-a biruit pe vărsătorii de sânge din jurul său, dar nu i-a biruit pe cei din lăuntru. Știi tu oare, fiule, de ce maica nu își poate îndestula fiii? Pentru că, alăptându-i, nu le cântă cântecul dragostei, ci cântecul urii față de vecini. Știi tu oare, fiule, de ce oamenii s-au urâțit și au pierdut frumusețea străbunilor? Din pricina că au lepădat chipul lui Dumnezeu, care din lăuntru, din suflet,

dăruiește frumusețe feței și au pus pomezi pământeste. Știi tu oare, fiule, de ce s-au înmulțit bolile și înfricoșatele molime? Pentru că oamenii au început să creadă că sănătatea este furată de la natură și nu dăruită de Dumnezeu. Iar ceea ce e răpit cu sila, cu îndoită silă trebuie apărat. Știi tu oare, fiule, de ce oamenii se luptă pentru pământ și nu se rușinează de asemănarea lor cu cârțițele? Pentru că pământul le crește prin inimă, iar ochii văd doar ceea ce crește în inimă. Și pentru că, fiul meu, păcatul prea mult îi slăbește în lupta pentru ceruri. Nu plânge, fiule, în curând Domnul va veni și va îndrepta toate.

*Text preluat din Sf. Nicolae Velimirovici, «Inima în Marele Post», Editura Predania, București 2010, pp. 17-27.

Ortodoxia între Tradiție și modernitate*

[continuare din Nr. 2/2010]

4. Un creștinism evanghelic

În general se crede că Biblia sau Cuvântul lui Dumnezeu este puțin prezentă în cultul Bisericii Ortodoxe și, în general, în viața creștinului ortodox. Este adevărat că lecturile biblice, cu excepția Psalmilor, sunt destul de puține în cultul ortodox, deși acesta este prin excelență de inspirație biblică. Am putea spune chiar că întreg cultul ortodox, de o bogăție și profunzime inegalabile, este o Biblie în imne și rugăciuni. Credinciosul ortodox trăiește deci Biblia în cultul și spiritualitatea Bisericii. Deși Biserica Ortodoxă recomandă citirea Cuvântului lui Dumnezeu de către fiecare credincios, totuși interpretarea ei aparține numai Bisericii.

Cine cunoaște Ortodoxia «din interior» din experiența trăirii ei își dă seama că duhul ei este duhul Evangheliei însuși, adică duhul simplității, al smereniei, al ascultării, al pocăinței neîncetate, al jertfei... Noul Testament ne prezintă viața creștină ca «urmare a lui Hristos» (Lc. 9, 23) sau «imitare a lui Hristos» (Lc. 11, 29; I Cor. 4, 10; 11, 1). În Occident, cartea «Imitatio Christi» a lui Thomas de Kempis (sec. XV) a jucat un mare rol în pietatea populară. În Răsărit, ortodocșii preferă să vorbească mai ales de «viața în Hristos» și de «viața în Duhul Sfânt» pentru a sublinia caracterul ontologic al unirii cu Hristos, până la identifica-

rea cu El. Nicolae Cabasila, un laic din sec. al XIV-lea, a scris cartea «Viața în Hristos» care s-a bucurat de același succes în Răsărit ca și «Imitatio Christi» în Apus. Scopul vieții în Hristos este acela de a deveni una cu Hristos, «un singur duh cu El» (cf. I Cor. 6, 17): «Mie a vieții este Hristos și a muri câștig» (Filip. 1, 21). Sau «Noi avem gândul lui Hristos» (I Cor. 2, 16) sau «Să aveți în voi simțirea lui Hristos» (Filip. 2, 5). Acestea sunt expresii deosebit de dragi spiritualității ortodoxe.

«Viața în Hristos» nu este nici statică, nici afară de trup sau de societatea în care trăim. De altfel, Ortodoxia vede în om o unitate indestructibilă între trup, suflet și duh. Omul întreg este chemat la sfințenie: «Dumnezeul păcii însuși să vă sfințească pe voi desăvârșit și duhul vostru și sufletul și trupul...» (I Tesal 5, 23). De aceea, asceza și celelalte mijloace de sfințire privesc pe omul întreg ca și mediul în care el trăiește. Viața creștină este un proces continuu de creștere duhovnicească până la «statura bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos» (Efes 4, 13). Ea începe la botezul nostru, prin care devenim mădulare ale Trupului lui Hristos, adică ale Bisericii (I Cor. 12, 27; Efes 1, 22-23) și se desăvârșește treptat prin sinergia dintre harul Duhului Sfânt împărtășit prin Sfintele Taine al Bisericii, îndeosebi prin Euharistie, și efortul personal de sfințire. Sf. Ap. Pavel aseamănă viața creștină

cu alergarea sportivilor pe stadion care se luptă să ia premiul. Ea se desfășoară după reguli precise de conduită morală pe care le găsim în Sf. Scriptură, începând cu «Legea» de pe Sinai, adică cu cele 10 porunci - desăvârșite în «Predica de pe munte» - și continuând cu nenumăratele îndemnuri și muștrări ale proorocilor, ale Mântuitorului Însuși și ale Sfinților Apostoli. Toate aceste reguli de conduită morală îl ajută pe cel credincios să distingă între ceea ce este bine și ceea ce este rău și mai cu seamă să se ferească de păcat sau să se elibereze de el. Pentru că oricine săvârșește păcatul este rob păcatului (In. 8, 34), iar «plata păcatului este moartea» (Rom 6, 23).

Pentru ortodocși, Cuvântul lui Dumnezeu din Sf. Scriptură are o valoare mereu actuală, el nu îmbătrânește și nu se demodează, chiar dacă unii oameni nu vor să-i recunoască acest caracter. Tocmai, de aceea, Ortodoxia nu face nici un compromis cu păcatul, deși are cea mai mare înțelegere față de neputința omenească. Ea condamnă păcatul, dar nu pe păcătos. Scopul ei este să-l ajute pe păcătos să se vindece de păcat care este o adevărată boală sufletească. Cu cât credinciosul are o conștiință mai vie a păcatului, cu atât mai mult crește în el pocăința și smerenia, deci apropierea de Dumnezeu. O conștiință laxă care nu distinge clar între bine și rău, între virtute și păcat îndepărtează pe om nu numai de Dumnezeu, ci și de propria

sa natură și implicit de comuniunea cu semenii săi.

Biserica nu va putea niciodată să se acomodeze cu «spiritul veacului». Ea va fi întotdeauna în opoziție cu spiritul acestei lumi marcate de păcat tocmai pentru a o putea ajuta să se mântuiască.

II. ORTODOXIA ȘI TRADIȚIA

Biserica Ortodoxă are conștiința că este Biserica lui Dumnezeu, «una, sfântă, sobornicească și apostolică» și, prin consecință, continuatoarea istorică a Bisericii nedespărțite din primul mileniu. Biserica se identifică cu Hristos, este «trupul lui Hristos»: Hristos este Capul, iar Biserica mădularele. Între Cap și mădulare nu există cea mai mică separare, zice Sf. Iacon Gură de Aur. Ca atare, Biserica este de natură divino-umană.

«Iisus Hristos ieri, astăzi și în veac este același» (Evr. 13, 8). În componența sa divină, de care țin învățătura de credință și preceptele morale care izvorăsc din ea, Biserica este ne-

schimbabilă chiar dacă acestea pot fi explicitate și aprofundate pentru mai buna înțelegere și trăire. Omul însuși are o componentă veșnică, fiind «chipul și asemănarea» lui Dumnezeu. Chiar dacă condițiile existenței sale variază de-a lungul istoriei, necesitățile fundamentale ale vieții rămân aceleași: hrană, îmbrăcăminte, înmulțire, iar pe linie spirituală: tinderea spre Dumnezeu, Prototipul său, prin rugăciune și asceză, prin comuniunea cu semenii, prin respectul față de legile naturii și cele religioase.

Ortodoxia este o Biserică a Tradiției în sensul că ea păstrează cu fidelitate tezaurul credinței din primele secole creștine când s-a format cultul și s-au definit, prin sinoadele ecumenice, adevărurile fundamentale ale Creștinismului. Tradiția este de fapt viața însăși a Bisericii, felul în care Biserica îl trăiește pe Hristos și se unește cu El prin Cuvântul Său, prin Icoană, prin Sfintele Taine și ierurgii, prin cele șapte Laude zilnice, prin rugăciunea și asceza personală și prin slujirea semenilor, adică prin angajarea în socie-

tate.

De Sfânta Tradiție țin adevărurile de credință revelate în Sf. Scriptură, Mărturisirile de credință formulate de Biserică, hotărârile dogmatice ale Sinoadelor ecumenice și ale unor Sinoade locale. Toate acestea formează tezaurul de credință al Bisericii care nu poate fi schimbat, ci doar explicat și aprofundat. De asemenea, de Sfânta Tradiție țin și normele de conduită morală ca expresie practică a credinței sau ca traducere în viață a mărturisirii de credință. Căci o credință care nu dă naștere unui etos moral n-are nici o valoare. Ortodoxia privește Scriptura însăși ca parte a Sf. Tradiții. Atât Sf. Scriptură cât și Sf. Tradiție sunt izvoare ale revelației divine. Ambele sunt normative, au forță de lege. Tradiția a dat naștere Scripturii și tot ea interpretează Scriptura. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi izolat de contextul său eclezial, liturgic. (Va urma).

Mitropolitul SERAFIM

* Conferință ținută la Zürich, 16 mai 2009.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

- 2 feb.** - *Întâmpinarea Domnului* - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.
4-6 feb. - participă la Roma la întâlnirea anuală a episcopilor apropiați Asociației St. Egidio.
7 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Roma în Parohia Sf. Panteleimon.
8-11 feb. - participă la lucrările Adunării Naționale Bisericești și ale Sfântului Sinod la București.
12 feb. - slujește Vecernia și predică la Bochum
13 feb. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Dortmund (paroh P.C.Pr. Ispas Ruja).
14 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Münster. la parte la agapă.
21 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf (paroh: P.C.Pr. Michael Bross). la parte la agapă.
22 feb. - primește un grup de germani cărora le face o sinteză a Spiritualității Ortodoxe.
23 feb. - animă Cercul biblic de la Centrul eparhial.
24 feb. - primește un grup de preoți catolici cărora le prezintă pictura Catedralei.
27 feb. - participă la ședința de lucru a

Adunării episcopilor ortodocși din Germania (KOKiD) ținută la Centrul mitropolitan din Nürnberg.

28 feb. - alături de ierarhii ortodocși din Germania slujește Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană din Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

- 2 feb.** - *Întâmpinarea Domnului* - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.
3 feb. - la invitația Fundației Hans Seidel, participă la dezbaterile «De ce este necesar să ne schimbăm. Căi spre o cultură viabilă pentru viitor».
4 feb. - împreună cu P.C.Pr.Dr. Mircea Basarab, face o vizită consilierului ecumenic al Bisericii Evanghelice din München, Michael Martin.
7 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică în biserica St. Nikolai.
13 feb. - slujește Sf. Liturghie în limba germană la Capela Sf. Siluan. Săvârșește botezul pruncului Ștefan Burlăcioiu.
14 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Basel.
15 feb. - la mănăstirea Fahr (CH) se întâlnește cu abatele mănăstirii Einsiedeln, Pr. Martin Werlen.
18 feb. - împreună cu P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab, face o vizită consilierului ecumenic al Bisericii Catolice din München,

Armin Wouters. După amiază, însoțit de arhitecții proiectanți și de consilierul cu probleme juridice, are o întrevedere la «Kommunalreferat» unde discută detalii privind preluarea în folosință a terenului pentru viitoarea mănăstire.

19 feb. - participă la vernisajul expoziției fotografice «Din Carpați la munții lumii», la Consatul General al României din München.

20 feb. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Fürstenfeldbruck.

21 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica St. Nikolai.

27 feb. - participă la Sediul Mitropolitan de la Nürnberg la lucrările KOKiD.

28 feb. - împreună cu soborul episcopilor ortodocși din Germania slujește Sf. Liturghie la Nürnberg.

*

RUMĂNISCHER ORTHODOXER METROPOLIT
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00